

Anna German, od 1972 r. Anna Wiktorina German-Tucholska (ur. 14 lutego 1936 w Urgenczu, Uzbecka SRR (ZSRR), zm. 25/26 sierpnia 1982 w Warszawie) – polska piosenkarka i kompozytorka, aktorka, z wykształcenia geolog. Śpiewała w siedmiu językach: po polsku oraz rosyjsku, a także w języku niemieckim, włoskim, hiszpańskim, angielskim oraz łacińskim.

Laureatka festiwali m.in. w Monte Carlo, Wiesbaden, Bratysławie, San Remo, Neapolu, Viareggio, Cannes, Ostendzie, Sopocie, Opolu, Kołobrzegu, Zielonej Górze. Była pierwszą Polką, która wystąpiła w San Remo. Dwukrotnie uznana za najpopularniejszą polską piosenkarkę wśród Polonii amerykańskiej (1966, 1969). Zdobywczyni złotej płyty za longplay Człowieczy los nagrany w 1970 roku.

Występowała w Stanach Zjednoczonych, Kanadzie, Wielkiej Brytanii, Australii, Francji, Portugalii, Włoszech, na Węgrzech, w Mongolii, NRD, RFN, CSRS oraz ZSRR. Wydała płyty w języku polskim, rosyjskim i włoskim.

Biografia:

Ojcem Anny German był Eugen Hörmann (ros. Евгений Герман, pol. Eugeniusz German) (ur. 1910, zm. 1938), księgowy urodzony w Łodzi. Przodkowie od strony ojca pochodzili z Niemiec. Na przełomie XVIII i XIX w. osiedlili się na Ukrainie. W 1819 pradziadek Anny założył wieś Hoffnung (obecnie Olgino, ukr. Ольгине). Tam urodził się Friedrich Hörmann (Hermann). Studiował w Seminarium Ewangelickim w Łodzi. Tam ożenił się z Anną Balach i w 1910 przyszedł na świat jego syn Eugen. Po ukończeniu studiów wraz z rodziną wrócił na Ukrainę. W 1929 r. w wyniku represji został aresztowany i zesłany do obozu pracy. Eugen postanowił uciec z ZSRR przez Środkową Azję i Iran.

Matka, Irma German, secundo voto Berner z domu Martens (ur. 1909, zm. 30 stycznia 2007), wywodziła się z holenderskich mennonitów, zamieszkałych w Wielikokniażeskoje na Kubaniu, których do Rosji sprowadziła caryca Katarzyna II. Po wojnie przez wiele lat była wykładowcą języka niemieckiego na Akademii Rolniczej we Wrocławiu.

Babka Anny German przeniosła się z rodzinnego Kubania do Fergany w Uzbekistanie, jej córka Irma tam poznała swego męża. Uciekając przed NKWD przenieśli się do Urgencza, tam też urodziła się Anna. Potem rodzina przeniosła się do Taszkontu. W 1937 r. gdy Irma była po raz drugi w ciąży mąż został aresztowany pod zarzutem szpiegostwa i w 1938 r. rozstrzelany. Po aresztowaniu ojca zostały wysiedlone z Fergany i zesłane do Kirgistanu. W tym samym roku

urodził się ich syn Fryderyk. Mając dwa lata brat Anny zmarł na szkarlatynę. W 1942 Irma wyszła ponownie za mąż, za Hermana Bernera. Rok później Herman, jako oficer Ludowego Wojska Polskiego zginął w Bitwie pod Lenino, o czym rodzina dowiedziała się znacznie później. W 1946 r. Irma German, jako żona Polaka, złożyła dokumenty repatriacyjne i razem z córką i matką wyjechały do Polski. Początkowo mieszkały w Nowej Rudzie. W 1949 r. przeprowadziły się do Wrocławia i zamieszkały przy ulicy Trzebnickiej. Anna uczęszczała do VIII Liceum Ogólnokształcącego im. Bolesława Krzywoustego we Wrocławiu, które ukończyła w 1955 r. W styczniu 1962 r. uzyskała tytuł magistra geologii na Uniwersytecie Wrocławskim na podstawie pracy magisterskiej „Zdjęcie geologiczne okolic Zatonia (Ustronie)”. Studia ukończyła z wyróżnieniem.

Kariera artystyczna

Jako piosenkarka debiutowała w 1960 r. we wrocławskim „Kalamburze”. W 1963 roku wzięła udział w III Międzynarodowym Festiwalu Piosenki w Sopocie, gdzie zdobyła II nagrodę w dniu polskim za utwór „Tak mi z tym źle”. Natomiast w 1964 r. zdobyła drugą nagrodę na Festiwalu Piosenki w Opolu śpiewając piosenkę „Tańczące Eurydyki”. Następnie zdobyła dwie nagrody za „Tańczące Eurydyki” podczas Międzynarodowego Festiwalu Piosenki w Sopocie w 1964 r.: I (w dniu polskim) i III (w dniu międzynarodowym).

Podczas III Festiwalu Piosenki w Opolu w 1965 r. zdobyła I nagrodę za piosenkę „Zakwitnę różą”. W tym okresie spotkała przyszłego męża – Zbigniewa Tucholskiego. Została także zaproszona przez włoską firmę fonograficzną „Company Discografica Italiana” (CDI) do Włoch. W 1966 r. podpisała trzyletni kontrakt z CDI. W tym samym roku wystąpiła na scenie paryskiej Olimpii. W 1967 r. jako pierwsza i jedyna w historii polska artystka zaśpiewała na XVII Festiwalu w San Remo, a także jako pierwsza cudzoziemka na XV Festiwalu Piosenki Neapolitańskiej.

W 1967 r. wracając z koncertu we Włoszech, uległa wypadkowi samochodowemu na Autostradzie Słońca. Są jednak źródła, które podają inną wersję: „Początkowo Renato jechał drogą publiczną, bo oszczędzał na opłatach autostradowych. W końcu jednak wybrał autostradę. Wbrew jednak temu, co piszą biografowie Anny German, nie słynną Autostradę Słońca, czyli A-1, lecz A-14 z Rimini, która dopiero na północny zachód od Bolonii łączy się z A-1”. Powracała do zdrowia przez trzy lata. Podczas rekonwalescencji napisała książkę biograficzną pt. *Wróc do Sorrento?*, w której wspominała swoją karierę oraz pracę artystyczną we Włoszech. W 1968 r. otrzymała Nagrodę Komitetu ds. Radia i TV za wybitne osiągnięcia w dziedzinie polskiej piosenki popularyzowanej w radiu i telewizji.

Na scenę powróciła w 1970 r. Nagrała trzecią płytę po polsku pt. *Człowieczy los*. W czerwcu 1970 r. pojawiła się ponownie na Festiwalu Piosenki w Opolu. Zdobyla tam nagrodę za piosenkę

„Człowieczy los” oraz „Być może”. W 1971 r., także na festiwalu w Opolu, otrzymała nagrodę publiczności za „Cztery karty”. W maju 1971 r. brała udział w gali podczas otwarcia katowickiego Spodka przy 12 tys. publiczności. Również w 1971 r. otrzymała Nagrodę Miasta Warszawy za wybitne osiągnięcia w dziedzinie upowszechniania kultury.

23 marca 1972 r. zawarła związek małżeński ze Zbigniewem Tucholskim. Oboje byli członkami Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego. 27 listopada 1975 r. urodził się ich syn Zbigniew. Z powodu macierzyństwa German na rok zawiesiła swoją działalność artystyczną.

W 1973 r. na Festiwalu Piosenki w Opolu otrzymała wyróżnienie za piosenkę „Ballada o niebie i ziemi”. W 1974 w związku z jubileuszem Polski Ludowej odznaczona Złotym Krzyżem Zasługi. W 1978 r. na cześć pierwszego Polaka lecącego w kosmos, Mirosława Hermaszewskiego nagrała utwór pt. „W wielkiej kosmicznej rodzinie”. Artystka wielokrotnie występowała na Festiwalu Piosenki Żołnierskiej w Kołobrzegu, gdzie w 1979 r. zdobyła Złoty Pierścień za piosenkę „O czym Bałtyk opowiada” i Złoty Kord (honorową nagrodę tygodnika „Żołnierz Polski”) oraz na Festiwalu Piosenki Radzieckiej w Zielonej Górze (ostatni raz w 1979 r.). Jej ostatnia polska płyta została zarejestrowana w 1979 r., a ostatnia w języku rosyjskim w 1980 r.

W 1980 za osiągnięcia artystyczne została odznaczona Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski. Za popularyzację polskiej piosenki w ZSRR otrzymała Honorową Odznakę TPPR (Towarzystwa Przyjaźni Polsko-Radzieckiej).

W połowie lat 70. wykryto u niej chorobę nowotworową. Jesienią 1980 r. po powrocie z koncertów w Australii nastąpił nawrót choroby zdiagnozowanej jako mięsak kości. Będąc w zaawansowanym stadium choroby komponowała psalmy i pieśni poświęcone Bogu. Wykonywane utwory zapisywała na domowym magnetofonie. Po dwóch latach przegrała walkę z ciężką chorobą umierając nocą 25 na 26 sierpnia 1982 roku w warszawskim Szpitalu Klinicznym przy ulicy Szaserów. Pogrzeb Anny German odbył się 30 sierpnia 1982 r. Artystka została pochowana na cmentarzu ewangelicko-reformowanym w Warszawie (kw. 3, rząd 4, grób 8a); na tablicy nagrobnej umieszczono cytat z Psalmu 23: „Pan jest pasterzem moim”.

Źródło: Wikipedia

Zdjęcie: <http://anna-german.pl/witamy-na-nowej-odslonie-anna-german-pl-2/>